BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

AD EMINENTISSIMVM

S. ROMANÆ ECCLESIÆ CARDINALEM

# ANTONIVM BARBERINVM,

ARCHIEPISCOPVM, ET DVCEM REMENSEM,

PRIMVM FRANCIÆ PAREM,

ET SVPREMVM GALLIÆ ELEEMOSYNARIVM.

FALLIMVR? an longis tua demum ECCLESIA votis
Euicit, ſacri decus oſtri, & gloria, PRINCEPS
Inclyte, vt incolumi mox te & præſente fruatur?
Deſponſæ dudum fueras deuinctus amore
Vnanimi, ſed enim ſanctos voluëre morari
Amplexus fata, vt jungi feliciùs olim,
Auſpice vel ſaltem ſub proſperiore liceret.
Fama eſt, Tergemini qui jam modò ſumpſit habenas
Imperij, cœlo certè demiſſus ab alto,
Hôc tibi confeſtim firmato munere, munus
Delibaſſe ſuum, curam hinc inijſſe paternam,
Híncque admotam illi ſacra ad molimina dextram.
Nec verò auſpiciis poterat melioribus vti,
Nec ſpecimen recti præbere illuſtrius, æqui,
Ac ſancti, quorum inde dedit longo ordine plura,
In cultúſque pios, in Relligionis honorem,
In commune decus, ſimul & commune leuamen;
Sícque, dies intra paucos, moderaminis annos

Digitized by Google

Vt poſſit jam nunc multos impleſſe videri;
Si, cumulata breui quæ tempore, digerat acta
Quis numerans, aut hiſtoricus rite explicet ordo,
Quid non ſperemus, ſi quod communibus illi
Optatur votis, ſpatioſum excurritur æuum?
Si PETRI non ille dies tantùm implet, at vltra
Progreditur longè, nec ſpes nos lactat inanis?
Quod non ſanabit dextro medicamine vulnus?
Quæ non docta manus diſſuta reſarciet, ægra
Firmabit? Quis Chriſticolam rerum exitus orbem,
Aurea quámque manet ſeries? ſed pangere tanta
Non noſtræ eſt operæ, nec ſeſe vt talibus ipſe
Iam dudum accinxit, ſtudióque parauit, & vſu
Multiplici, cunctis defunctus honoribus, illum
Ad ſupremum apicem noto jam tramite longè
Deductus, magnâ curarum & parte probatus,
Illîus quæ dudum humeris incumbere ſueta.
Illa canant alii, magno quibus ore licebit,
Aut quibus ipſe ſui partem conceſſerit œſtri,
Quô juuenilem animum numeros detorſit ad iſtos
Muſarum ſummus quondam, Phœbíque ſacerdos.
Nec taceant, illi ſplendor longo agmine quantus
Per veteres defluxit auos, bellóque togáque
In patriis claros per ſæcula plurima faſtis.
Dotibus ille tamen malè commendetur auitis,
In fontem qui tot, verſo velut amne, refudit;
Nominis & famam qui ROSPIGLIOSIVS abdit
Sub CLEMENTE latens, quódque hinc decus, abdicat omne,
Sed quod præſentes claret, ſeróſque nepotes.
Orſus illa quidem noſtros ſuperare fatemur.
At nec longè operæ fuerint credenda minoris
Inclyte quæ nobis PRINCEPS das ipſe canenda,
Romanæ quamuis te pompæ excerpis, & hîc te

Legitur in hiſtoriâ Piſtorieſi anno 1576. Gétem Roſpiglioſiam, jam tum illuſtrem, & magnis affluenté diuitiis Lamporeccio Piſtorium immigraſſe, ibíque ſedē fixiſſe. Credebatur autem eadem Gens aliquot antè ſæculis Me-

Subductum à turbâ media ipſa LVTETIA cingit ;
Ingeniique premis ( fas ſit mihi prodere ) dotes
Permultas , quanto niſu ſtudióque minores
Oſtentare alii , menſuræque addere certant.
Qui ſis interea nec te , Vir ſumme , videndum
Vſque negas. vltro te , cùm res exigit , offers
Ingentem, dignúmque tui , cùm poſtulat vſus,
Spes non tantùm implens, vota at præuertere ſolers.
Excurſúque velut facto , ſic deinde latenti
Te reddis vitæ, lux vt ſe attemperet aptè
Dulcibus his tenebris , nec dedigneris amicis
Priuati alloquii quibus impertiris honorem,
Diuinæ quoque mentis opes affundere largas.
Illos ô ſuperi tenet admiratio quanta,
Intima dum mentis rimaris acumine cuncta,
Iudiciíque notat dum calculus omnia prudens
Et certus , circum nullis erroribus actus?
Quæ rurſum aſcito dùm tu velamine celas
Vt ſpernens , faſtidiri quis neſcit honores
Iam tibi ; prælongo ſic copia viluit vſu,
Et tædet laudum ſaturum , famæque prioris?
An non tu , Patruo qui ſub Duce , & auſpice ſummo,
Regnum es Chriſti olim & ſanctum moderatus ouile?
Imperii qui ſummi Atlas , columénque ſecundum
Es viſus cum Fratre , oſtri nunc Principe ſacri,
Qui pietate orbem & meritis ingentibus implet?
Num tu , Romulidum qui Gloria clara , decúſque,
Deliciæque fuit ; generoſus quippe , benignus ,
Amplus , largifluus , cuius nec munera metâ
Includi poterant , nec munificentia fine,
Quòd circumſpiceret , quà ſeſe effunderet vſque?
Ingenium ſi cui , ſi cui non publica vena,
Et non vulgari quæ pennâ exurgeret auſu,

diolano Lamporecium conceſſiſe.

Hîc poterat ſeſe te commendare Patrono
Omnigenis apto Doctis natóque fouendis,
Atque capi merito qui te patereris ab omni.
Gratia pigra fuit, clauſa indulgentia nulli.
Non ſecùs ac prædâ gaudet venator opimâ,
Mercator lucro, capto Dux hoſte; merenti
Cùm dare contigerat, rebaris id ipſe Triumphos
Eſſe tuos, cuncta interea diſcernere velox,
Nec quis erat minimum tibi fucum obtendere cautus.
Námque etiam noſtrâ quid non rimaris in arte.
Iſtâ in Pieriâ, in noſtris numeriſque modíſque?
Te nullæ hîc fugiunt veneres, nec ſi qua probari
Digna minùs. viuit tam gnaro in Iudice certè
Patruus, Aonii celeberrima gloria cœtûs.
Iam ſceleris purus, quámque es vitæ integer idem,
Moribus haud tantùm, quales Natura benignè
Inſeuit, vel quos ſtudio Sapientia iuncto
Excoluit, verùm & CHRISTI quos perpluit alma
Gratia purpureo decori decus addita ſummum?
Quis digno magnam illam animam celebrauerit ore?
Carmine quis digno pectus tam dixerit amplum,
Quô curæ vis eſſe tuæ qui ſorte prematur
Immeritâ, caſus quiſquis patiatur iniquos?
Vt taceam reliqua, at certè poterítne ſileri
Quàm Regi & Regno deuotus, pectore forti,
Inuictóque animo, propugnans Gallica iura,
Aſſertorque potens, Romanâ es viſus in vrbe;
Non ſolùm fortem, cùm res tempúſque vocabant,
Præſtando Gallis animum, ac ſubeundo labores
Herculeos, ſed nec parcendo ſumptibus vllis,
Inque tuos veluti totâ migrante penates
Galliâ, & his Romæ veluti communibus vſâ?
Quis numeret, longis quàm multa impenderis annis;
Digitized by Google

Vnde tibi Rex eſt, cum Regno, obſtrictus amore
Perpetuo, & meritis quæ nulla oblitteret ætas?
Atque hinc Terra tibi nunc patria creditur eſſe
Gallia; feciſti nimirum & amore perenni,
Officiiſque tuam, vicítque electio ſortem
Natalem, affectu vicit patria iſta ſecundo.
Nempe & adoptiuis interdum gratia natis
Maior ineſt, ac Naturæ plerumque repugnat
Iudicium, emendans & quæ peccauerat illa.
Plerumque & fluuius natalem deſerit oram,
Illâ dedignans ſemper decurrere, terras
Et rigat externas, ditátque feracibus vndis.
Talem te ſpectat tua læta ECCLESIA, dudum
Spe tracta ambiguâ, viduæque in veſte, tuóque
Nunc ſperans radiare, ſitum detergere, ſueto
Splendore, ac famâ non tantùm & nomine noto.
Scilicet experta eſt propriâ in ditione recenter;
Ruſtica dum curis CORVILLA addicta leuandis
Antè erat inſtanti modò collapſura ruinâ;
Sed lapſum aſſeruit minitantem, illámque nitori
Reſtituit veteri tua Magnificentia, quando
Nondum ad Sponſam aditus, Româ renuente, patebat,
Hincque illam, ſpatio propiore, occultus amator
Ambibas, pia quò poſſent commercia jungi.
Vidi, ſecretum quos junxit fœdus, amantes
Ardore haud alio nutum expectare paternum,
Sollicitóſque dies, & amaras ducere noctes,
Interea ſpes occulti ſolamine forſan
Paſcere colloquii, miſſiſue hinc inde tabellis.
Sic, nutum ad ſimilem, Coruilla eſt commoda vobis
Aptáque viſa faces admittere conſcia veſtras.
Quare interdum illic voluiſti figere ſedem.
Nec tuus hic certè ſeceſſus inutilis illi,

Coruilla caſtrum Archiepiſcopale in ditione Remenſi.

Nec deſes: námque es propior ſic viſus abeſſe,
Ad Sponſæ ornatum, vel ſacra ad commoda curas
Vt fueris conferre omnes promptúſque ſagáxque.
Cura fuit cuncta à notis pietate miniſtris
Doctrináque regi, partéſque vt ritè ſecundas
Impleréntque vices, te ſufficiente perennem
Ex illâ ſtatione animum, vîréſque recentes.
Nec certè exemplis caret hæc tua peruia virtus.
Terræ in viſceribus latitans ita ſcilicet aurum,
Tam longè ſemota licet, cœleſtia fingunt
Corpora, & occulti ditant ſplendoris amictu,
Quem quis non ſtupeat tantos penetrare receſſus?
Gurgite in immenſo ſimili ratione lapillos
Abſentis dicunt radiis coaleſcere Solis.
Sic abſente & tu moderamine nauiter vtens
Quà licuit, clarum fulſiſti, & ſydus amicum,
Fœcundúmque. Ecquid cùm mox propiore micabis
Lumine? cùm præſens totum jubar exeret orbem?
Gemmarum ſplendorem an non lapis induet omnis?
Fortunata dies, cùm demum affulſerit illa,
Támque diu dilatæ aderunt cùm tempora tædæ,
Cùm dabitur veras audire & reddere voces,
Extera quas tantùm valuit committere lingua
Huc vſque, aut ſcriptis mandare reciprocus ardor.
Quamuis ſenſa animi ſignis impreſſa diſertis
Hîc fuerint, oculos auidè, mentémque morata,
Quàm magis affatus præſénſque frequénſque beabit?
Splendens illa Agni poterit mox Sponſa videri
Mundo ornata auro, biſſenis fulgida gemmis,
De Cœlo delapſa nouum Cœlum & noua Terra.
Pronubus ipſe adero, ſacrâ comitante Thaliâ,
Atque exultanti dabitur præcedere greſſu.
Ille ego, cui felix Hymenæi cura canendi.

( Illam námque meus cuiuis præcerpſerit ardor )
Iſtas in voces erumpam. SPONSA beata,
Quæ genus à primis ducens Heroïbus, alto
Clara ſedes ſolio, votis hinc mille petita,
Dote licet paruâ, ni dos ſit maxima virtus,
Primáque nobilitas, & gloria nominis ingens,
Totas pande fores. Tuus aduenit ecce, ſuperno
Ille caput qui rore madet, madet ora, manúſque,
Et cuius primam tornatilis, aurea, myrrham
Dextra tibi ſtillans Hyacinthis plena refulget.
Tu violas manibus, manibus tu lilia plenis,
Et frontem redimita roſis Sponſo obuia defer.
Floribus omnigenis valles ne ſedula ceſſes
Et montes ſpoliare tuos, & olentibus illum
Spargere muneribus; nec fragrans deſit amomum,
Ac dilecti oris tandem caſta oſcula liba,
Et ſoboleſcat amor numeroſo pignore veſter.

IOANNES MAVRY.

PARISIIS, Typis IOANNIS BAPT. COIGNARD. Cum permiſſu. 1667.

BIBLIOTECA NAZ.
ROMA
VITTORIO EMANUELE

Digitized by Google

BIBLIOTECA NAZ.
ROMA
VITTORIO EMANUELE

Digitized by Google